

Bitva u Libušína 2009

[Foto](#)

[Foto - F](#)

Datum	24. - 26. dubna 2009	
Pořádal	Kyrius	Libušín
Zúčastnili se	Kalif	Spojku dělající
	Paťa	Bojující
	Kost'a P.	Vystupující
	Kost'a J.	Vystupující
	Jiřík	Bojující
	Verča	Bojující
	Jákob	Bojující
	Bílý Ďábel	Bojující
	Flame	Vystupující
	Lenka	Vystupující
	Mírka	Vystupující
Zapsal	Kalif s úpravami ostatních zúčastněných	

Pátek 24. dubna 2006

Vyrazili jsme všichni v pátek a to ve třech vlnách. V první vlně jel Flame s Lenkou a do auta pak přibrali obě Kostě. Ve druhé vlně jsem měl jet já s Jákobem, ale protože to nějak nestíhal, byli jsme časově předběhnuti Jiříkem, Verčou a Bílým Ďáblem, kteří o půl čtvrté vyjízďeli společně s Hatalmasem autobusem Student Agency z Brna do Prahy. Nakonec jsem se dočkal i Já, když konečně kolem páté se objevil Jákob u mne před barákem. Rychle jsem tedy seběhl s věcmi dolů, nasedl a mohlo se vyrazit.

První zastávka byla asi po pěti minutách, kdy jsme museli s Jákobem nakoupit jídlo pro celou grupu na celý víkend. Mimochodem je to větší cvok a megaloman než já! Mám nyní na mysli moje oblíbené heslo „Jídla není nikdy dost!“. Ten den u mne vyvstalo podezření, ale o 14 dní později, kdy jsme pak jeli na Májový sněm do Hradce, se vše potvrdilo.

O půl hodiny později jsme tedy zase seděli v autě a konečně jsme opouštěli Brno směrem na sever. Bohužel, tak velela nutnost, protože jsme se museli po cestě zastavit kdesi u Svitav, pro tyče na dřevcové zbraně. Naše cesta byla asi jenom o 100km delší, ale protože jsme byli nuceni jet horší cestou, protáhl se nám celý výlet asi na 6 hodin. No tak jsme s Jákobem měli slušný kecací kroužek. Zdrbli jsme skupinu, lidi, politiku, hospodářskou krizi, a jiné. V průběhu cesty nám pořád kdosi volal a vždy jsme se dozvěděli nové informace o tom, kdo na bitvu už dorazil. Kolem jedenácté jsme se dočkali i my. Za pomoci ostatních jsme vyložili auto, přivítali se

s kamarády a šli jsme se převléct. U mne si to nevyžadovala jenom kostýmová povinnost, ale i ta skutečnost, že jsem neměl s sebou vůbec žádné teplé civilní oblečení.

Převlékl jsem se a šel se nahlásit pánu ze Špernaku, že jsem oficiálně přijel. Ten mne také přivítal a optal se mne, zda jsem ochoten jej doprovodit k panu Patrikovi, který stanoval o kousek níže. Souhlasil jsem a tak si pán ze Špernaku nechal zavolat mého Viktora, aby se vybavil loučí a halapartnou, aby nám mohl dělat ozbrojený doprovod a také, což bylo v tu chvíli důležitější, nám mohl posvítit na cestu. Družinu pana Patrika nebylo těžké najít, horší bylo najít schůdnou cestu, kde by si člověk „nerozbil hubu“. Takže jsme se ohlásili a čekali jsme, až nás Paťa přijme. Byla to jenom chvílka, než nás Paťa pozval k sobě do stanu, na kus teplého lidského slova a na kus studeného z brambor vypáleného rumu. Chvíli jsme pokecali, pořešili jsme trochu sobotní bitvu, rozloučili se a vydali se zpět do svého tábora. Tam už jsme pak jenom seděli kolem ohně, kecali a pili a nakonec, alespoň většina z nás, jsme se vydali kolem druhé v noci do hajan.

Sobota 25. dubna 2009

Ráno jsme vstali, něco málo pojedli a šli jsme na ranní nácvik. Od nás se to týkalo jenom několika málo lidí a to Jiříka, Jákoba, Veroniky a Bílého Dábla. Ostatní, včetně mne, jsme měli být jenom čumily. Já jsem vzhledem ke svému zranění do bitvy nastoupit prostě nemohl. Nakonec, jsem se tam díky Kubíkovy angažovanosti dostal. Měli jsme společně s Godwikovou přítelkyní Evou dělat Ivanovi spojky.

V průběhu dopoledne, kdy jsme chystali oběd, jsme se postupně „protočili“ na tržišti. Mně se podařilo konečně koupit od Sváti krátkou jednoručku ke štítu, úplně super, a od Alana, ani to nebylo v plánu, si koupit nízké střevice za úplně skvělou cenu. Tím se si svůj rozpočet pro Libušínskou bitvu nadobro vyčerpал. Po obědě jsme se postupně počali chystat na bitvu. Ostatním jsem pomohl do zbroje, ale pro sebe jsem jakoukoliv část výzbroje kategoricky odmítl. Nakonec jsem šel do bitvy jenom v obyčejných nohavicích a v košili. Zní to šíleně, ale logicky jsem usoudil, že takhle spíše na mne nebude útočeno. V bitvě se mi to pak potvrdilo. Sice jsem musel sem tam povytáhnout rukáv, aby byla vidět sádra, aby si protivník raději našel někoho jiného a mne nechal běžet, ale jinak v pohodě.

Někdy mezi druhou a třetí bitva konečně vypukla. Měl jsem strach z toho, že si ji moc neužiju, ale díky tomu, že jsem byl přímo v poli a nebojoval, měl jsem čas se tedy koukat kolem sebe a sledovat, co se děje. Užil jsem si to. Kolikrát jsem i málem lítoval, že jsem si nevzal alespoň prošívanici a přilbu, protože Maršálek si chodil všude možně, nedbaje na bezpečnost. Tu jsme byli za našimi liniemi, tu před nimi, chvílemi na dosah od nepřátelské linie, ale vždy na dostřel jejich luků... a já magor si tu pobíhal jenom v košili!!! Asi vážně nejsem normální.

Letošní bitva nesla název „Příběh o Dračím řádu“, jenomže celý příběh mi jaksi unikl. Jediné, co si pamatuji je, že na začátku byla jakási menší šarvátka dvou neorganizovaných grup lidí, pak někoho zajali a následovalo to popravou. Ta se jim opravdu povedla. Toho největšího zlosyna napíchlí na kůl a na jeho lidi, s tím že dostávají od krále milost, že tedy mohou běžet, pak vypustili psy. Byl to mazec, jak si pak pochutnávali na jejich mase. Potom vypukla hlavní bitva. Maršálek velel celé naší straně a mne s Evou pak využíval pro předávání rozkazů jednotlivým velitelům, jednotlivých formací. Docela jsem se zapotil... Celé to skončilo tím, že se probudil drak a všechny zabil. Přežil jenom král, který jej ukecal, aby všechny zase zpátky oživil a namísto životů ostatních, aby si vzal jeho. Drak se zastyděl, všechny oživil a sám se

odebral na onen svět. Přeživší král nakonec všem odpustil a pasoval pak všechny na rytíře Dračího řádu. Víím, že můj popis je hodně zmatený, ale takhle si to opravdu pamatuji.

Po bitvě jsme se pak přesunuli zpátky do tábora, abychom se převlékli a počali připravovat večeři. Někteří se ještě vytratilí na tržiště, někteří do hospody, někteří na pokec s kamarády, ale nakonec jsme se, alespoň většina z nás, dostavili včas na večeři. Potom už jsme povětšinou seděli kolem ohně a kecali jsme. Stala se tam ten večer i jedna docela humorná historka, kde figuroval především Jákob, Bílý Ďábel, Viktor, moje maličkost a pivo pro mne. Ale o tom se vážně nebudu rozvádět. Ona stejně nikdy neupadne v zapomnění...Ale Bílý Ďábel opravdu bodoval!

Neděle 26. dubna 2009

Ráno jsme vstali někdy kolem deváté, sbalili se, uklidili po sobě bordel, rozloučili se s kamarády a konečně kolem dvanácté jsme naskákali do aut a vyrazili směr Brno.

klf